

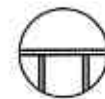
LBRIS

We know
books

Harieta Nadia Palomita Blanca

Îmi ninge cu albastru

– poezii –

Editura PASTEL, Braşov, 2025

Îmi ninge cu albastru

Nu pot rosti cuvinte, le-am înghițit pe toate
 De când ai pus în suflet un ghimpe atârnat,
 De freamătul ce-mi spune, vrând parcă a mințe,
 Fugind de adevărul c-ai fost și-mi ești uitat;
 Nici umbra nu-ți apare, nici pata de culoare,
 Din poza dintr-o carte ce vrut-am drum să-mi poarte...
 e vifor și ninsoare sub cerul plin de stele,
 sub norii ce se-adună, când plâng în plină zi;
 Nu știi a te cuprinde, cu brațele-ți închise,
 Ce-mi desenează drumul prin ceață, să îmi cânte
 canarul ce așteaptă, plâpând și singuratic,
 o ultimă speranță,
 și-mi ninge cu albastru din norii argintii...
 Aud cum tună-n noapte, și tac,
 și număr stele,
 Și-mi plouă cu doruri mărunț,
 din vise prea grele...
 se rupe șiragul de perle și-mi sparge
 lumina din ochii tăi negrii, ce nu o voi mai ști.

*	5
Un ceas, o zi...	6
Roșu prea roșu	7
Toamna mea cu gust de prună coaptă	8
Iubire, tu	9
Lumină în gând	10
Departa	11
Inimă, hai la o cafea!	12
Speranță	16
Copile, tu	17
Tu, frunză galbenă... târzie	18
Scoică la mal...	21
E iarnă iar	22
Dor de infinit	23
O stea	24
Calea mea	25
O mică stea de mare	26
Trăiesc pentru dragostea ta	27
În timp	28
Te-aștept să vii	29
De ce?	30
Rugă către	31
Mai presus de toate...	32
Mama...	34
Mâine	39
Sau vânt	40
Printre mii de stânci	41
Lumină, tu	42
Dor imens	44
Vis ceresc	46
Judecata omenirii	47

Umbre (I)	48	Ninge cu sclipiri	90
Liniște și pace	49	În prag de seară	91
Dor dulce	50	Ninsorile din noi	92
Oglinda sufletului	52	Gândește-te	93
În versuri	53	Soare și Lumină	94
Alungă, Doamne, plânsul	54	Te chem	96
Credință și ardoare	55	La gura sobei	97
Plânge Maria	57	Oglinda inimii mele	98
Dor și freamăt	58	El espejo de mi alma...	100
Flori și ele	59	Înger al iubirii	101
Petală cu petală	60	Timpul	103
Raze-n suflet	62	Pietrificat	105
Apus	64	Tu, Lumină	106
Înveți	65	Suflul îngerului dulce	107
Replică la „Înveți”, de Lorica Mihăilă	65	Steluțe de gheață	108
Zbor	66	Murmur dulce	110
Umple-ți carafa...	67	Înduioșează-mă	111
Spre lumină	68	Miros de cafea	113
Când toate dor și doare	69	Plânsul tău de vineri seara	116
Printre rânduri	70	Vorbesc cu Luna	117
Rămâi	72	O clipă	118
Te doare?	73	Verde crud	120
Decor infinit de lumini și de îngeri	74	Avalanșă	121
April, vis de primăvară	76	Șoapte	122
Pelin de iubire	78	Lumină din cer	123
Se întorc cocorii	79	Sunt	124
Credință	80	Pătură de dor în iarnă	125
Aminteste-ți	81	Semeț	126
Recuerdate	83	Haină nouă	128
Vis de iarnă	84	Dați drumul la aripi	130
Pentru fericire	86	Comoara timpului	132
Suflet de femeie	87	Iartă-te, iubeste!	134
Un strop de fericire	88	Lumini de culoare	136
Se cere primăvară	89	Cărări înpumate	137

Rugă	138	Dor	186
Lumina timpului	140	Liberi	188
Albastru	141	Rămâi pierdut	189
Vis împlinit, fetița mea	142	Bat clopotele, Ioane	190
Rază de lumină	144	Copacul vieții	192
Călăuze	146	Ritual...	195
Tandru	147	Drumul vieții	196
Cei ce văd lumina	148	Înspre tine	197
Un înger lângă îngeri	149	Fir de viață	198
Vultur alb, cu ochi de sticlă	152	A fi	200
Trei copii	153	Anotimpul preschimbat	202
Spre cerul dimineții	154	Gustul mierii	203
Timp... vise, realitate	156	Nori de albastru	204
Vie plâpândă	158	De ce socoți?	206
*	159	Vie plâpândă	207
Dorințe	160	Îmi ninge cu albastru	208
M-așteaptă-o scoică...	162		
Picuri de rouă	164		
Din negura vremii...	165		
Atingeri de catifea	166		
Sărutul frunzelor...	167		
Cu fața către soare	168		
Dorință vie	169		
N-am să mai plâng...	170		
Nu pot clipi	172		
Ce mai faci, poezie?	173		
Ajunge	175		
Floare de „Nu-mă-uita”	176		
Atât de liniște e-n doi	178		
Cu fața spre lumină	179		
Pânză albă de mătase	180		
Rămâne scris	182		
Oare acum m-am născut prima dată?	183		
Umbre (II)	184		

© Toate drepturile sunt rezervate autoarei.

Editat de Editura Pastel Braşov
www.editurapastel.com
e-mail: contact@editurapastel.com
tel: 0733.043.263

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HARIETA NADIA PALOMITA BLANCA

Îmi ninge cu albastru : poezii / Harieta Nadia Palomita

Blanca. - Braşov : Pastel, 2025

Numele real al autoarei este Lăcătuş Harieta-Nadia

ISBN 978-606-658-399-2

821.135.1

*

Un val, un păun, şi fiecare să îşi închipuie ce do-
reşte...eu aleg să simt... parfumul unei flori dintr-o
grădină ascunsă, unde nu ajung decât cei ce vor să fie
singuri, să se retragă, să plece din zbulciumul materi-
al în care suntem trimişi încă de la naştere sau, mai
bine spus, de când mamele noastre ne înţarcă, nu ne
mai ţin la piept... în cazul fericit în care ne-au ţinut,
măcar pentru puţin timp...

Aleg să respir, să simt, să mă contopesc cu florile,
cu mireasma lor, cu arborii, cu măreţia lor, cu marea
cu valurile ei înspumate învolburate sau liniştite, aşa
cum le întâlnesc pe fiecare în parte pe drumul meu.
Le respect şi le îmbrăţişez recunoscătoare
că mă primesc la sânul lor...

Iubesc... atât...

eu...

Flori sub geam, în braţe şi pe ram,

Tu să mă faci să cred că am

În viaţa asta, să tresar,

Să cred, să zbor, să am un har.

Din tot ce simt şi cred presar

Dulci şoapte spuse-n vers,

Ce-apar pe rând, din gând,

Sperând că doar în vis tresar.

Dar mă uimeşti de nu apari,

Şi-n noapte-i zi şi-n vis e rai

Dă-mi zâmbet, stai,

Rămâi mai mult...

Un ceas, o zi...

Când aripi ai, dar în zadar,
Căci a zbura e doar un vis,
A te-nălța e o dorință ca un zar,
Sau ca un drum prescris;
Tu lupți, te pregătești, aștepți,
Și nu se vede-n zare steaua ta;
Să te oprești, atunci, ai vrea,
Să înțelegi de ce n-ai renunța;
Ce te mai ține-ncătușat,
Cu pasul împietrit și glasul mut,
E doar un ceas, o zi sau poate și mai mult,
E drumul tău, ce pare-ncețoșat;
Și ai sperat mereu că, poate,
Vei triumfa și tu cândva...
Tu luptă, crede-n steaua ta,
Nu renunța, nu e departe;
Încrede-te și vei vedea-ntr-o zi,
De ce prea mult ai așteptat,
Vei înțelege, poate vei zâmbi,
Că, pentru a se naște-o stea, s-a-ntunecat...

Roșu prea roșu

Albul din suflet estompează dorința
Și roșul prea roșu devine prea șters,
Principii și reguli opresc frământarea
Și griul sau negrul pătează în umbră culoarea,
Și zborul prea iute oprit e de vânt,
Cu forțe ce-aduc din nourii ninsoarea
Și, după, soarele cald ne zâmbește, sperând.

Când cerul albastru învie dorința
Și gândul e dulce, prielnic șoptind...
Tu, ploaie de vise, așternete-n mare,
În valuri te plimbă, încet, pe pământ.

Privind peste umeri în urmă chemarea,
Ce schimbă albastrul în mov tremurând,
Prea dulce e somnul, prea scurtă e noaptea,
Iar dorul te cheamă în zori așteptând.

Toamna mea cu gust de prună coaptă

Toamna e cedru cu sclipiri de rouă,
E frunză roșcată și galben-muștar,
E freamăt de gânduri și zboruri mărețe,
Depinde de oameni, de soartă, de har...

În toamnă e gustul ce-a copt peste vară,
E piersica coaptă, cu puful ei blând,
E pruna cea bună, pentru tine ca mamă,
S-o dărui cu grijă copiilor prânz...

E dulce și acru în desert sau în boluri,
Ce-așteptă lichiorul să iasă, dorind
Să bucure sufletul bărbatului bun,
Ce-așteptă și-oferă un zâmbet și-un freamăt, iubind...

Iubire, tu

Iubire plăpândă, dureros de dulce,
te simt prin pulsul respirației mele,
ce plânge și cheamă adevărul din stele,
Să reînvie, să creadă, să spere,
s-atingă în suflet dorința fierbinte
de bun, de iertare, de aducere-aminte
a tot ce odată a fost feerie...
Aștern printre rânduri, cu pană de gânduri,
acea frământare, acel veșnic gând...
Căci nu te-am uitat și zbor printre stele,
și ziua și noaptea te visez, rechemând...
Ce-a fost de demult, să nu strice condeie,
să atingă în inimi iubire și gând,
Că totu-i splendoare, și totul se poate,
atât cât depinde de noi și de gând...
...Tu, dulce iubire cu parfum de frezie,
și gingașă rază te simt fremătând,
Rămâi peste toate divină scânteie,
Lumină de veghe, să-nvie plăpând.

Lumină în gând

Broșă la cămașă, cuvânt nespus...
Dimineață luminată și soare în apus,
Se șterg urmele ca în nisip,
Dispar gândurile ce-apar nedorind...

Freacă de frunze, roșu covor,
Caut în umbră lumina de dor,
Aștept valul mării, să m-atingă ușor...

În ploaie plăpândă mă plimb pe furiș,
Furtuna îmi spune că tu ești aici...
M-așez printre trestii, te caut sperând
Că simți vântul rece și vrei să îl stingi...

În zare, departe, o barcă așteaptă
În stânga dreptatea, în dreapta speranța,
Și apa-i iubirea ce-o mișcă încet
Pe țărmul veciei să scrie povești...

De dor, frământare, speranță și cânt,
Mi-e inima plină și-așteaptă visând,
Dar broșa cămeșii mă-nțeapă, nevrând
Un gând să-mplinească, aici pe pământ.

Departe

În noapte cocorii străbat universul,
Din suflet tresar și apar, destrămând
Abisul, și dorul se-ntâlnesc tremurând...

Ceasornicul bate de trei ori și tare,
Și doare al nopții întuneric flămând,
Să-ți cauți lumina, să alungi frământarea
Ce-ți murmură-n suflet neprielnic veșmânt...

Departe, în mare, sunt doar pescărușii,
Și valuri spumoase se opresc mai plăpând,
La mal, doi prieteni, ce-au fost veșnic unul,
Se-ntreabă de ce toate astea acum pe Pământ...

Nu știe niciunul răspunsul ce doare,
Și tremură glasul, și vântul e gând
Ce străbate și marea, și dorul de tine,
Și toate odată te văd, lacrimând.

Inimă, hai la o cafea!

Sunt multe lucruri de făcut,
Zi de zi, cu noi, cu ale noastre,
Făgăduințe de-mplinit și vise sparte.
Uităm să ne întoarcem către sine...

Superficial adeseori, zâmbim prin lume,
Pierduți fiind în materializarea
A tot ce vrem s-atingem pe Pământ... aici
Nu renunțăm la tot ce e confortul care
Din zi în zi ne-ndepărtează de cărare...

Hai, lasă totul, nu-i nimic,
Le facem după, împreună,
Când suntem bine și zâmbim mai mult.
Hai, fă-ți timp pentru-o cafea cu mine...

Rezervă-ți un moment intens
De amintire și clădiri divine,
A sufletului tău curat, ce simte-atunci
Când nu ești tu cu tine...

Ești om, ești pe acest Pământ...
Cunosc, ai multe-n cap și treburi nefăcute,
Dar tu, ce este-al tău, de fapt,
Te-ndeamnă la vise și gânduri plăcute.

Nu este totul alergare, nu este totul de făcut acum!
Ai timpul tău, când îți alegi, tăcut,
Un vis să-l ai spre împlinire...

Contemplă cerul înstelat,
Privește-n zare cum răsare,
Adâncă și înfierbântată,
A ta chemare de demult...

Din timpuri vechi, din alte timpuri,
Când ai știut ce-ai de făcut,
Când te-ndemnai mai mult, mai mult,
Să râzi, să sperii, să te dedici...

Hai, vino, s-alergăm desculțe
La o cafea, la o șuetă dragă,
O floare să ne prindem azi în păr,
Să colorăm un drum, o cărăruie,
Să-i facem printre pietre cale
Și gândului stingher din mare.

Să umplem goluri între gratiile toate,
Să construim ce pare nepermis,
Să râdem tare printre șoapte
Și să clădim un drum prin vis...

Al nostru, propriu, nestrăin,
Necumpărat, neîntinat de alții,
Fără de reguli de urmat,
Doar intuiția să-ți spună-n șoapte:
Dă-mi mâna ta, ușor, ascultă-ți inima...

În tot ce ești, ce ai în sufletul curat,
Fă-ți bine azi și plimbă-te cu mine,
Pe câmpuri verzi, de soare încălzite,
Cu flori în brațe să ne-ntoarcem mâine.

Tulpină, lângă frunză parfumată,
Petală cu petală adunate,
Așază lin în viața ta,
Hai, inimă, la o cafea cu mine!
Hai, suflete, alunecă spre tine!

Petale albe, coli de carte,
Adună-n gând, creează-n șoapte,
Privește-n sus, fă-ți timp,
Fă-ți drum prin toate.

Să îplinești menirea ta,
Să înțelegi puterea de-a crea,
Frumos și bine să alegi,
Curat spre cer să strălucești!

În alte emisfere, prin gânduri efemere
Nu colinda prea mult;
E rolul tău aici...
Absoarbe-aroama vie din cafea,
Păstrează-o-n gând, ca drumul să-l găsești și mâine...

Speranță creatoare, lumină vie,
Îmbrățișări de îngeri pe-ale tale palme
S-așterni din gânduri și dorințe clare,
Fă-ți paradis din viața ta...

Zâmbește, chiar și-atunci când sufletul te doare,
Și iartă când tu singur nu te ierți,
Recheamă adevărul și cunoaște
Ce este de-ndreptat în tine, și să crești.

Speranță

Raze de soare, zâmbet pe buze,
 Minte și chip cald, luminos,
 Viața parcurge, munții străbate,
 Căile vieții tu le zărești,
 Alege-ți cărarea ce duce la flori...
 Privește-le gingaș, miroase-le dulce,
 Învață un cântec, dansează ușor...

De vrei să te-nalți, alege-adevăru
 Lumina și pacea să-ți fie în suflet
 Prieteni, nădejdea și gândul curat.
 Când valuri te-ndeamnă să mergi în adâncuri,
 Nestematele lumii să le cunoști,
 Încet, cu migală, adună-le toate,
 Să-ți fie cuvinte cusute cu ață
 Pe pânza ta albă, a vieții destin...

Adună comori din tezaurul vieții,
 Din care copiii să-nvețe destul,
 Să lași peste toate-amintirile tale
 O dulce speranță, o rază, un crin...

Când pietre lovesc al tău umăr statornic,
 Întreabă-ți un înger ce ai de-nvățat,
 Adulmecă timpul ce poate e aspru,
 Și-alungă tristețea din gând...
 Căci toate sunt pagini alese de tine,
 De sufletul tău, ce-nvață sperând,
 Că totul e artă pictată-n culoarea ce-alegi tu aici,
 Străbătând pe Pământ...

Copile, tu

Am fost copil și am răbdat...
 Când România suferea-n tăcere,
 Când mama îmi spunea demult: „Nu-i voie să vorbești...”
 Și am gustat ce-nseamnă comunismul,
 Dar nu-mi plăcea de mică-a mă supune,
 să lupt am vrut, să pot a spune!

Și am avut norocul de-a vedea
 Sub ochii mei cum a căzut cortina...
 Cum au luptat și au murit câțiva
 ce-au îndrăznit să creadă în ceva...
 În idealuri, în credința că se poate
 să exprimăm ce ne dorim în gând,
 și să lăsăm idioțenia de-o parte,
 să credem pur și simplu în mai mult...

Tu, azi, copilul meu cu zâmbetul pe buze,
 cum te înalți, cum crești, cum te ridici?
 Sădește-n suflet idealuri, mai mult ca niciodată vei putea
 Să te arăți tu celor care, poate, cu voia și mârșava luptă,
 vor a te-nvăța că tu nu poți, nu știi, nu vei crea
 Decât prin ei, și prin porunca unora?
 Nu te lăsa, te rog, copil al vieții mele,
 fii mai puternic și mai îndrăzneț...
 Învață, cercetează tu cu mintea ta ce vor să facă ei,
 pune-n balanță și vei primi răspunsul, nu uita!
 Tu crede-n tine și-n puterea ta!